USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **B. V. H.**, zast. Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 7. 2021, č. j. CPR-15426-3/ČJ-2021-930310-V237, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 12. 2021, č. j. 54 A 5/2021 - 63,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1]Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 24. 3. 2021, č. j. KRPU-30800-81/ČJ-2019-040026, uložila žalobci podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), povinnost opustit území členských států Evropské unie (dále jen „EU“).

[2]Žalovaná rozhodnutím ze dne 9. 7. 2021, č. j. CPR-15426-3/ČJ-2021-930310-V237, podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

[3]Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 15. 12. 2021, č. j. 54 A 5/2021 - 63, žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl.

[4]V odůvodnění rozsudku krajský soud nejprve zrekapituloval skutkové okolnosti případu. Ve vztahu k námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované citoval stěžejní závěry formulované v odůvodnění jejího rozhodnutí. Z uvedené argumentace podle krajského soudu vyplynulo, že se žalovaná podrobně zabývala dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny, přičemž své závěry řádně

odůvodnila. K námitce žalobce, že správní orgány nesprávně vyhodnotily zásah do jeho soukromého a rodinného života, krajský soud nejprve zdůraznil, že nelegálním pobytem žalobce v České republice se již správní soudy i Ústavní soud zabývaly. V této souvislosti citoval rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 7. 2018, č. j. 78 A 13/2018 - 35. Následně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018 - 35, podle něhož ani předchozí rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit území členských států EU nepředstavovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Ve věci žádosti žalobce o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu pak Ústavní soud v usnesení ze dne 31. 3. 2021, sp. zn. II. ÚS 1276/20, dospěl k závěru, že povinnost žalobce vycestovat z území České republiky za účelem osobního podání žádosti o předmětné pobytové oprávnění není nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Krajský soud v této souvislosti citoval stěžejní pasáže zmíněného usnesení.

[5]Rozhodnutí o povinnosti opustit území podle krajského soudu představuje v podstatě nejmírnější opatření pro cizince neoprávněně pobývajícího v České republice. Dopady předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života totiž jsou vzhledem k absenci zákazu vstupu na území méně intenzivní. Samotná existence rodinných vazeb v České republice pak neodůvodňuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Zmíněný nepřiměřený zásah tak lze shledat pouze ve výjimečných případech. Žalobce v posuzovaném případě na území České republiky pobýval od roku 2005, avšak od roku 2010 nedisponoval žádným platným pobytovým oprávněním, přičemž si musel být vědom povinnosti svůj pobyt v České republice zlegalizovat. Rodinný život přitom budoval až v době nejistoty ohledně jeho pobytového statusu, dokonce přistupoval k dalšímu rozšiřování rodiny. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu vydaného ve věci žalobce sp. zn. 1 Azs 296/2018 se současně v minulosti snažil různými i účelovými způsoby svůj pobyt v České republice zlegalizovat. Nezletilé dcery mohly po nezbytnou dobu potřebnou pro vyřízení pobytového oprávnění žalobce setrvat v České republice s jejich matkou. Vzhledem ke konsolidaci situace na zastupitelském úřadě v Hanoji by pak nemělo jít o dlouhodobé odloučení a bude na žalobci, jak rychle se mu podaří jeho pobytovou situaci vyřešit.

[6]Krajský soud zdůraznil, že žalobce v České republice pobýval nelegálně na základě jeho vlastního zavinění, přičemž důsledkům takového jednání jsou vystaveny i jeho nezletilé děti. Nebyl tak dotčen ani nejlepší zájem dítěte garantovaný v čl. 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte, pokud žalobce pobýval v zemi bez pobytového oprávnění. Bylo tak na něm, aby společně s manželkou uspořádali své poměry tak, aby do chodu rodiny jeho odcestování zasáhlo co nejméně. Žalobce měl zároveň s nutnou cestou do Vietnamu včetně souvisejících nákladů již dopředu počítat, a to i s ohledem na probíhající pandemii onemocnění COVID-19. Nezbytné odcestování žalobce ze země a jeho odloučení od rodiny tak sice představovalo zásah do jeho soukromého a rodinného života, jednalo se však o nejmírnější následek jeho neoprávněného pobytu, který nelze považovat na nepřiměřený. Nepřiléhavost rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku* (č. 12738/10) pak vysvětlil Ústavní soud již ve věci žalobce sp. zn. II. ÚS 1276/20.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[7]Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V jejím doplnění učiněném v měsíční lhůtě stanovené ve výzvě soudu nejprve namítl, že se krajský soud nezabýval všemi žalobními námitkami, jelikož značnou část odůvodnění rozsudku představovaly doslovné citace usnesení Ústavního soudu, přičemž ve zbývající části rekapituloval obsahu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu vydaných v jeho dřívějších věcech. Odkazy na usnesení Ústavního soudu však nebyly přiléhavé, jelikož se týkaly odlišné věci a jiného skutkového stavu. Ve vztahu k závěru krajského soudu, že rozhodnutí o povinnosti opustit území představuje nejmírnější opatření, stěžovatel citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017 - 29, č. 3574/2018 Sb. NSS, a konstatoval, že v případě nepřiměřeného zásahu takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince mají správní orgány možnost řízení zastavit.

[8]Stěžovatel dále namítl, že nemá žádný vliv na rychlost vyřízení jeho žádosti o dlouhodobý pobyt, přičemž jeho právnímu zástupci je z praxe zřejmá značná délka předmětného řízení. Nadto ani není jisté jeho vydání. V této souvislosti akcentoval dlouhotrvající odloučení od jeho rodiny. Dále zrekapituloval své rodinné poměry a konstatoval, že v případě odcestování by neměl kdo o děti pečovat. Jejich následování stěžovatele je zároveň vyloučeno, přičemž matka o děti vzhledem k jejímu podnikání pečovat nemůže. Osobní péče stěžovatele pak má zvláštní důležitost v době pandemie onemocnění COVID-19, kterou nemohou nahradit krátké návštěvy či péče třetích osob. Zdůraznil rovněž značně finanční náklady spojené s jeho vycestováním, případně s vycestováním celé rodiny do Vietnamu včetně obtíží se zajištěním letu. V případě vycestování celé rodiny by zároveň mohlo dojít ke zrušení trvalého pobytu jeho dcer a manželky.

[9]Podle stěžovatele tak správní orgány v posuzovaném případě řádně neposoudily všechny relevantní skutkové okolnosti případu. Dopadem rozhodnutí žalované do jeho soukromého a rodinného života se nezabýval ani krajský soud. V této souvislosti stěžovatel odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu i dotčenou právní úpravu včetně příslušných mezinárodních závazků České republiky. Ve vztahu k nejlepšímu zájmu jeho nezletilých dětí, který je v imigračních věcech stavěn do popředí, dále citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu a odkázal rovněž na rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku* (č. 12738/10). V posuzovaném případě správní orgány dostatečně neodůvodnily zásah do nejlepšího zájmu jeho nezletilých dětí a pouze vyloučily jeho nepřiměřenost. Žalovaná zároveň odkázala na předchozí posouzení skutkového stavu Nejvyšším správním soudem v předešlých věcech stěžovatele a jeho závěry bez dalšího aprobovala, totéž následně učinil i krajský soud.

[10] Stěžovatel dále zdůraznil, že ve věci žádosti o pobytové oprávnění je omezen zákonem stanovenými možnostmi, přičemž nemůže ovlivnit jeho případné udělení ani rychlost rozhodování příslušných správních orgánů. V posuzovaném případě správní orgány nezohlednily nejlepší zájem nezletilých dětí, a to zejména s ohledem na probíhající pandemii onemocnění COVID-19 a nutnou každodenní péči o děti z důvodu uzavření školských zařízení. Stěžovatel dále poukázal na zvýšené náklady spojené s případným odcestováním do Vietnamu související s cenou repatriačních letů a povinnou karanténou.

Ohradil se současně proti tvrzení, že na území České republiky pobýval deset let nelegálně. Vzhledem k probíhajícím správním řízením totiž v zemi setrvával na základě tzv. fikce pobytu, přičemž její délka přímo souvisí s délkou zmíněných řízení. Zdůraznil rovněž, že zastupitelský úřad v Hanoji zhruba od roku 2009 čelil nejrůznějším hackerským útokům, v jejichž důsledku nebylo prakticky možné žádost o dlouhodobý pobyt podat, což ostatně vyplývá i z výročních zpráv Bezpečnostní informační služby i jiných relevantních zdrojů. Stěžovatel obecně popsal obtíže s podáváním žádostí o pobytové oprávnění a konstatoval, že k nápravě situace došlo až v roce 2021, přičemž v té době do země nelétaly žádné komerční lety. Dříve tak neměl faktickou možnost jeho pobytovou situaci řešit.

[11] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně zrušil rovněž rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[12] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatovala, že jí lze napadat pouze způsob rozhodování správního soudu, který nehodlá v posuzovaném případě blíže komentovat.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem [§ 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

[14] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.). Vymezením neurčitého právního pojmu „podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele“ se již Nejvyšší správní soud zabýval při výkladu ustanovení § 104a s. ř. s., ve znění účinném do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. byl s účinností od 1. 4. 2021 rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce. Tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 27).

[15] Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, bod 52), jež pramení ze závěrů usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě

změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[16] V posuzované věci však Nejvyšší správní soud podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal, stěžovatel jej ostatně v kasační stížnosti ani netvrdil.

[17] Přiměřeností dopadů rozhodnutí o povinnosti stěžovatele opustit území členských států EU podle § 50a zákona o pobytu cizinců do jeho soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018 - 35. V rozsudku ze dne 27. 2. 2020, č. j. 8 Azs 351/2018 - 50, následně Nejvyšší správní soud posoudil obdobný skutkový stav a přiměřenost rozhodnutí, kterými správní orgány zamítly žádost stěžovatele o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Následně tak učinil rovněž Ústavní soud v usnesení ze dne 31. 3. 2021, sp. zn. II. ÚS 1276/20.

[18] Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 1 Azs 296/2018 vydaném ve věci stěžovatele dospěl k závěru, že *„nelze přisvědčit ani námitce stěžovatele, že zásah do jeho soukromého a rodinného života v důsledku napadeného rozhodnutí není přiměřený. Nejvyšší správní soud dal za pravdu závěrům správních orgánů, podle kterých rozhodnutí o povinnosti opustit území sice představuje určitý zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele, ovšem s ohledem na to, že jde o v podstatě nejmírnější opatření pro cizince neoprávněně pobývajícího na území ČR, které není spojeno se stanovením doby, po kterou je cizinci vstup na území ČR zakázán, lze tento zásah považovat za přiměřený. Stěžovatel sice na území ČR pobývá dlouhodobě (do ČR přicestoval v roce 2005), avšak již od roku 2010 nedisponuje žádným pobytovým oprávněním, za což byl také v minulosti opakovaně sankcionován. Svůj pobyt se snažil různými, i zjevně účelovými (stěžovatel žádal o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU v době, kdy již měl vztah se svou manželkou) způsoby legalizovat, avšak bezúspěšně. Na území ČR má sice rodinu (manželku a dvě nezletilé dcery), tu si však založil již s vědomím svého protiprávního pobytu a musel tak dopředu počítat s tím, že bude nucen si svůj pobyt na území ČR zlegalizovat. Nezletilé děti stěžovatele mohou po nezbytnou dobu, kdy bude stěžovatel muset vycestovat za účelem vyřízení potřebného pobytového oprávnění v zemi původu, setrvat na území ČR se svou matkou. Vzhledem k částečné konsolidaci situace na zastupitelském úřadě v Hanoji spojovanou s nefunkčností tzv. Visapointů by nemělo jít o nijak dlouhodobé odloučení rodiny, ale pouze o její dočasné rozdělení z důvodu legalizace pobytu jednoho z jejích členů. Bude tak do určité míry záviset na aktivitě stěžovatele, kdy se mu podaří svou situaci vyřešit.“*

[19] V rozsudku sp. zn. 8 Azs 351/2018 taktéž vydaném ve věci stěžovatele dále Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„tvrzené rodinné důvody spočívající v podnikání manželky a péči o nezletilé děti stěžovateli nebrání ve splnění povinnosti osobního podání žádosti, přičemž rodina stěžovatele může situaci spojenou s odcestováním stěžovatele z České republiky, která je pouze přechodná, řešit umístěním dětí do školky nebo péčí o děti na komerčním základě. V případě vycestování stěžovatele tak dojde po omezenou dobu k zásahu do jeho rodinného a*

soukromého života, půjde však z hlediska legalizace jeho pobytu o nezbytný a naprosto minimální důsledek jeho protiprávního setrvávání na území České republiky."

[20] S citovanými závěry se Nejvyšší správní soud ztotožňuje i v nyní posuzovaném případě, kdy dvě nezletilé dcery stěžovatele nadto již nastoupily do základní školy. Ačkoli přitom stěžovatel poukázal na změny v jeho soukromém a zejména rodinném životě spočívající v narození třetí dcery v roce 2020 a nástupu starších dcer do základní školy, Nejvyšší správní soud konstatuje, že na výše uvedené nemají zmíněné okolnosti zásadní vliv. Ve vztahu ke stěžovatelem zmiňované nemožnosti vycestování celé rodiny Nejvyšší správní soud konstatuje, že vzhledem k přechodnému odloučení mohou nezletilé dcery stěžovatele zůstat společně s jejich matkou v České republice (srov. rozsudek ve věci stěžovatele sp. zn. 1 Azs 296/2018). Odkazoval-li stěžovatel na zvýšenou potřebu jeho osobní péče o nezletilé děti v důsledku uzavření školských zařízení, Nejvyšší správní soud uvádí, že rozhodnutí žalované bylo vydáno v průběhu letních prázdnin, přičemž školská zařízení byla na školní rok 2021/2022 od 1. 9. 2021 opět zpřístupněna k prezenční výuce.

[21] Ke stěžovatelem odkazovanému narození třetí dcery v roce 2020 soud odkazuje na usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1276/20 vydaného ve věci stěžovatele, v němž konstatoval, že „*místo toho, aby stěžovatel závěry správních soudů reflektoval a pokusil se o legalizaci svého pobytu v době, kdy mu to rodinná situace umožňovala (mj. s ohledem na to, že dvě starší děti stěžovatele v mezidobí zahájily povinnou školní docházku), se rozhodl v průběhu řízení o kasační stížnosti znovu rozšířit svou rodinu o dalšího člena a znovu tím postavit české orgány před* fait accompli *(rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, cit. výše, § 108 a 114). Tento postup Ústavní soud nemůže akceptovat. Ztotožňuje se proto s názorem správních úřadů a správních soudů, že stěžovateli mělo být od počátku jasné, že za daných okolností není jisté, zda a případně za jakých podmínek bude moct realizovat své právo na rodinný život právě na území České republiky.*" Ačkoli se v uvedené věci jednalo o žádost stěžovatele o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, Ústavní soud se vyjádřil rovněž ke skutečnosti, zdali by vycestování stěžovatele z České republiky za účelem osobního podání předmětné žádosti na velvyslanectví v Hanoji představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života a zároveň do nejlepšího zájmu jeho nezletilých dětí. Uvedená skutečnost pak je přímým důsledkem povinnosti stěžovatele opustit území, jež je předmětem přezkumu v nyní posuzované věci. Citované závěry Ústavního soudu tak lze plně využít i v posuzovaném případě.

[22] Ústavní soud v citované věci dále zdůraznil, že „*je-li shledáno, že k založení rodinného života došlo až v době, kdy stěžovatelův pobytový status v hostitelské zemi byl nejistý, porušení práva na respektování rodinného života dle čl. 8 Úmluvy lze konstatovat pouze výjimečně (srov. např. rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, cit. výše, § 108; rozsudek ESLP ve věci Nunez proti Norsku, cit. výše, § 70; rozhodnutí ESLP ve věci Nguyen proti Norsku ze dne 26. 1. 2016, č. 30984/13, § 28; rozhodnutí ESLP ve věci Abokar proti Švédsku ze dne 14. 5. 2019, č. 23270/16, § 37; rozhodnutí ESLP ve věci Eze proti Švédsku ze dne 17. 9. 2019, č. 57750/17, § 46).*" Stěžovatel přitom přistoupil k založení rodiny v době, kdy byla jeho pobytová situace přinejmenším značně nejistá, a to nejen s ohledem na chybějící pobytový titul, ale i na řadu správních a soudních rozhodnutí, jež byla vydána po roce 2010 a jež nebyla z pohledu pobytového statusu stěžovatele příznivá. Zároveň Ústavní soud

podrobně vysvětlil, z jakých důvodů nelze využít závěry ESLP formulované ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, respektive v čem se oba případy zásadně liší.

[23] Co se týče stěžovatelem tvrzených nákladů spojených s jeho vycestováním z České republiky, Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel musel s ohledem na svůj nikoli krátkou dobu trvající nelegální pobyt na českém území s takovým výdajem počítat. Vzhledem k pobytové historii stěžovatele pak uvádí, že bylo na něm, aby si svůj pobyt v zemi zlegalizoval, přičemž tak mohl učinit již dříve v souladu s jeho aktuální rodinnou situací. K námitce, že systém registrace k podání žádostí na zastupitelském úřadě v Hanoji je nefunkční, případně že si je zástupce stěžovatele vědom dlouhodobých problémů s podáváním předmětných žádostí, lze uvést, že tato skutečnost nemůže mít žádný vliv na posouzení věci, a to obzvláště za situace, kdy i samotný stěžovatel připustil, že již došlo k nápravě uvedené situace, a bude tak moci v domovské zemi řádně požádat o pobytový status na českém území.

[24] Výše citované judikaturní závěry se přitom týkají obdobných dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatele v důsledku jeho vycestování z území České republiky. Nejvyšší správní soud zároveň v posuzovaném případě neshledal důvod se od těchto závěrů v nyní posuzované věci odchýlit. Krajský soud nepochybil, pokud na výše uvedené závěry odkázal, aniž by je vlastními slovy podrobně rekapituloval a opisoval. V napadeném rozsudku ostatně přesvědčivě vysvětlil, z jakých důvodů je lze využít i v nyní posuzovaném případě. Jelikož tak dopady do soukromého a rodinného života stěžovatele v důsledku opuštění České republiky nejsou ani v posuzovaném případě nepřiměřené, ztotožňuje se Nejvyšší správní soud se závěrem krajského soudu, který neshledal rozhodnutí správních orgánů za rozporná s čl. 32 Listiny základní práv a svobod, čl. 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte ani s čl. 5 odst. 5 směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] S ohledem na shora uvedené skutečnosti lze konstatovat, že krajský soud věc posoudil zcela v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů a nedopustil se ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Procesně úspěšné žalované v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Z právě citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu plyne rovněž to, že stěžovatel nemá právo na vrácení zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2022

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu